

KEES VALKENSTEIN, DE KINDERBOEKENSCHRIJVER

DE AEROPLAAN VAN M'NHEER VLEGENTHERT

Moderne tijd

Enkele stukjes uit het boek De Aeroplaan van m'nheer Vliegenthert. Geschreven door Kees Valkenstein.

Jan Drie was geboren op de 24sten Augustus 1995 en was dus in 2010, 't jaar waarin de gebeurtenissen plaats hadden, die in dit boek verteld worden, juist vijftien jaar oud.

Jan Drie zat midden in de zomervacantie. Hij had dus al een volle maand niets uitgevoerd, want de zomervacantie duurde op alle scholen zestig dagen. De mensen in Jan's tijd vonden 't noodig minstens twee maanden per jaar vrijaf te hebben. Niet alleen de schoolkinderen, maar alle andere mensen ook. Op de scholen hadden ze natuurlijk wel meer vacantie, maar de grote rusttijd duurde twee maanden. Na tien maanden werken twee maanden rust, dat kwam iedereen toe.

Als er een zijn twee maanden rust verdiend had, werkelijk verdiend, dan was dat Jan Drie. Wie in 2010 op de H.B.S. mee wou komen, moest aanpakken. Ze maakten er geen gekheid mee. Chemie en werktuigkunde waren de hoofdvakken. Die had iedereen hard noodig, de landbouwer even goed als de fabrikant of de handelman. Gelukkig deden ze niet meer zooveel aan vreemde talen als tegenwoordig. Over de hele wereld leerde men de wereldtaal koeterwaalsch, waar niemand veel moeite mee had. Kwam je in den vreemde, dan sprak je die algemeene taal als je wat van de mensen weten wou.

De spoortreinen en schepen waren voornamelijk voor goederentransport ingericht. Ofschoon niemand je beletten zou gebruik te maken van zoo'n vervoermiddel als je daar eens plezier in had. 't Waren vooral oudere luidjes die er mee reisden. Die hadden namelijk nog van die ouderwetsche begrippen van duizeligheid en zoo. Maar 't reizen door de lucht was veel aangenamer. Je voelde niet dat je reisde en hoe gelijkmatig ook de beweging over de rails in 2010 was, je werd toch altijd gewaar dat je reed.

Neen, dan was de aeroplaan 'n heel wat prettiger voertuig en daar dacht Jan Drie juist over, terwijl hij daar op 't dak in een gemakkelijke stoel lag. 't Begon al avond te worden en de meeste mensen waren met de lift naar hun platte daken gegaan. Geen mensch kreeg 't in 2010 nog in zijn hoofd trappen te gaan klimmen, als je naar boven geblazen of getrokken kon worden, al naar dat je lift, 'n pneumatische of electriche was. En iedereen die thuis was, zat 's avonds graag op 't dak. Dan zag je de burenen naar beneden komen met hun vliegtuig of je wuifde een groet met de hand of met je zakdoek naar een kennis, die juist over je dak vloog, of even neerstreek om 'n praatje te maken. De daken waren namelijk ingericht voor 't opstijgen en neerdalen van kleine aeroplaans, die de mensen in Jan Drie's tijd er op na hielden in plaats van de fiets waarvan wij nu zoo'n druk gebruik maken.

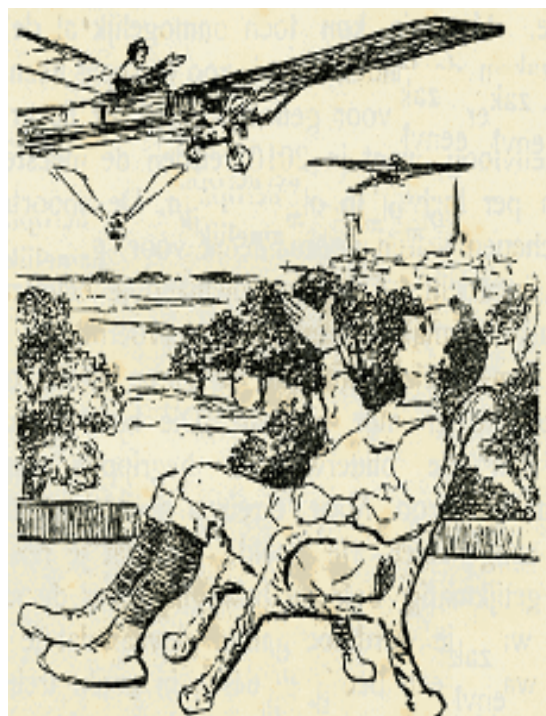
Jan stond op. Hij wou maar naar bed gaan. Doch bij de lift bleef hij staan om nog even te kijken naar de nachtexpres voor Berlijn en Leningrad, die juist boven de stad opsteeg. Eerst zag hij de grote bestuurbare ballon, zoo'n lange Zeppelin, heel duidelijk in 't felle stadslicht, maar naar mate de ballon steeg, werd ze onduidelijker in het nachtduister, doch zooveel te beter kon hij de helverlichte salons onder de met gas gevulde luchtvisch zien, die hooger en hooger stijgend steeds meer nabij kwam, doch spoedig met 'n snelheid van tweehonderd kilometer over steden en dorpen, heuvels en dalen heensnorden, uit het oog verdween.

Terwijl hij 't grote luchtschip nazag, hoorde hij plotseling achter zich 't gonzen van 'n aeroplaan en toen hij opkeek, zag hij, dat zijn buurman, mijnheer Vliegenthert, die in 't zelfde blok woonde, neerkwam op 't dak. Hij zag m'nheer Vliegenthert uitstappen. De lichten gingen plotseling uit en m'nheer Vliegenthert die grote haast scheen te hebben om in bed te komen, verdween in lift no.1. Zijn vliegtuig liet hij op het dak staan, wat natuurlijk niet mocht. Vliegtuigen en bestuurbare ballons moesten 's nachts weggeborgen worden in hangars of in de hallen.

Jan ging niet in de lift, maar wandelde over 't dak naar m'nheer Vliegenthert's aero. Hij hield van aeroplans of 't levende dingen waren en hij vond 't verschrikkelijk dat m'nheer Vliegenthert z'n mooie toestel daar maar zoo onbeschermd op 't dak liet.

Jan vond het dus jammer om de aeroplaan op 't dak te laten staan onder de bloote hemel en wilde daarom het vliegtuig in de hangar onder dak brengen. Maar daar had je nu weer net zoo iets van m'nheer Vliegenthert: de hangar op slot. Hij wist echter raad. Er was plaats genoeg in de hangar van zijn vader. Die was heelemaal leeg.

Wil je weten hoe het verhaal afloopt, lees dan verder in het boek: De Aeroplaan van m'nheer Vliegenthert, geschreven door Kees Valkenstein.

Jan Drie op het dak